

зоката цвѣточница » въ *последный дни на Помпея*,
стр. 14:

Купете ми цвѣтыя!

Лишена отъ свѣтлина,

Отъ чужда съмь страна

И милостъта ви ищѣ.

Отъ хубава страна, думатъ,

(Ты що гледашь знаешъ),

Цвѣтыя сѣ оттамъ (*),

Цвѣтыя що държѣ.

Тѣ цвѣтътъ прекрасны;

Отъ пипанье гы знаѣ,

Ёще преди малко

Росно гы наклѣсахъ.

Вижде гы какъ свѣтътъ,

Каквы сѣ *миризливы*!

Расли въ мила пазва

На майката земя.

Сѣгнѣхъ да гы клѣсамъ —

Дишѣтъ ароматъ,

Свѣтътъ лучезарны

Бисеры по тѣхъ!

Тукъ образътъ на *безоката мома* и на *цвѣтыя* що държи, е твърдъ ясенъ, опредѣлителенъ, отчетливъ, пакъ лесно може да са представи и съ кистъ и съ рѣзецъ (т. званиѣ). Слѣдователно образы, които не можемъ си представи съ въображеніе, сѣ противны на цѣлността, и трѣба да гы

(*) Този стихъ въ превода е «Цвѣтыя ми сѣ нейны» но по-добръ иде, сѣкамъ, както е тука. И да прощава почтенный переводчикъ, ако постѣгнѣхъ да оправѣмъ хубавия стихъ въ устата на похубавата цвѣтарка!